

Nr 90.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till vissa tillägg till gällande tulltaxa; given Stockholms slott den 1 februari 1934.

Kungl. Maj:t vill härmed, under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över handelsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla det förslag, om vars avlåtande till riksdagen föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF.

Fritjof Ekman.

Utdrag av protokollet över handelsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 1 februari 1934.

Närvarande:

Statsministern HANSSON, statsråden UNDÉN, SCHLYTER, WIGFORSS, MÖLLER, LEVINSON, VENNERSTRÖM, LEO, ENGBERG, EKMAN, SKÖLD.

Chefen för handelsdepartementet, statsrådet Ekman, anför efter gemensam beredning med cheferna för finans- och jordbruksdepartementen följande:

I propositionen nr 28/1934 har lämnats en redogörelse för de åtgärder, genom vilka den vid 1933 års riksdag för tiden till och med den 30 september 1935 beslutade regleringen av tillverkningen och avsättningen av potatisstärkelse (potatismjöl) satts i tillämpning för tillverkningsåret 1 oktober 1933—30 september 1934. Såsom av redogörelsen framgår har den 12 oktober 1933 mellan statens potatismjölsnämnd och Sveriges stärkelseproducenters förening u. p. a. träffats ett avtal angående ordnandet under nämnda tillverkningsår av avsättningen av potatisstärkelse. Föreningen har enligt avtalet förbundit sig att till vissa priser, som bestämts i över-

ensstämmelse med Kungl. Maj:ts beslut den 29 september 1933, inköpa den tillverkade potatisstärkelsen jämte stärkelseproducenternas ineliggande lager samt att vid försäljningen av potatisstärkelsen tillämpa vissa priser. Vid försäljning av prima potatismjöl skall föreningen i regel tillämpa ett pris av 28 kronor per deciton. I fråga om försäljning till tillverkare av glykos har emellertid i avtalet träffats vissa särskilda bestämmelser. För prima potatismjöl, som av föreningen levereras för tillverkning av glykos, skall föreningen sålunda tillsvidare tillämpa ett försäljningspris av 26 kronor per deciton. Till tillverkare av glykos skall föreningen vidare, därest tillverkaren så påfordrar, under den tid, tillverkningen av potatisstärkelse pågår, leverera för glykostatillverkningen erforderlig potatisstärkelse i otorkat tillstånd. Vid dylik leverans skall för prima våtstärkelse av föreningen tillämpas ett försäljningspris av 24 kronor 50 öre per 80 kilogram torrsubstans.

I skrivelse den 17 november 1933 hava vissa *tillverkare av glykos*, nämligen Sveriges stärkelseproducenters förening u. p. a., Aktiebolaget Solfarin, Nya Aktiebolaget Fermia och Aktiebolaget Svartviks Glykos, hemställt om vidtagande av åtgärder till skydd för den svenska glykosindustrien mot importen av glykos. Till stöd härför har i skrivelsen anförts bland annat följande.

Till följd av vissa under den senaste tiden inträffade händelser hade läget för den svenska glykosindustrien undergått en betydande försämring. Importpriset å glykos inklusive tull hade nedgått från 46.25 öre per kilogram i augusti 1932 till 40 å 42 öre per kilogram i november 1933. Samtidigt hade priset å potatisstärkelse stigit med 9 öre per kilogram. Då för framställning av 1 kilogram glykos åtginge i medeltal 1 kilogram stärkelse, låge det i öppen dag, att situationen för den svenska glykosindustrien blivit fullkomligt omkastad.

Prisstegringen å potatisstärkelse vore en följd av statsmakternas stödåtgärder för potatisodlingen. Syftet med dessa åtgärder komme emellertid att äventyras, om den svenska glykosindustrien, som vore den största industriella konsumenten av potatisstärkelse, skulle tvingas att upphöra med sin verksamhet. Det måste därför anses vara ett synnerligen viktigt moment i potatismarknadens reglering, att den inhemska glykostatillverkningen skyddades mot följderna av nyss berörda förhållanden.

Detta skydd kunde beredas antingen genom importförbud kombinerat med licenssystem, vilket skulle vara det effektivaste medlet, eller genom införande av en tilläggstull å glykos. Under nuvarande osäkra valutaförhållanden vore det vanskligt att beräkna vilken tullsats, som skulle vara för ändamålet tillfyllest. För närvarande syntes emellertid en tilläggstull av 5 öre per kilogram vara tillräcklig.

Statens potatismjölnämnd har i en den 16 december 1933 dagtecknad promemoria avgivit yttrande över denna framställning samt därvid även fäst uppmärksamheten på angelägenheten av åtgärder jämväl till förekommande av ökad import av dextrin. Nämnden har anförut huvudsakligen följande.

Importen av glykos hade från och med år 1929 visat kraftig nedgång, nämligen från 2,179 ton år 1928 till 710 ton år 1932, medan den inhemska tillverkningen samtidigt stigit från 1,496 till 2,867 ton. En huvudanledning till angivna utveckling syntes ligga däri, att glykostillverkarna genom avtal med Sveriges stärkelseproducenters förening den 27 september 1929 beretts viss undantagsställning beträffande priset å potatisstärkelse, varigenom det av glykostillverkarna betalade stärkelsepriset kommit att anpassas efter det pris, som med hänsyn till konkurrensen från utlandet befunnits böra tillämpas för den svenska glykosen. Därfill komme, att det låga pris å potatisstärkelse, som under tiden närmast före den statliga regleringens genomförande varit rådande, nämligen 21 å 22 öre per kilogram år 1932 och 19 å 20 öre per kilogram under förra delen av år 1933, i särskild grad underlättat den inhemska glykosens konkurrens med den utländska.

I och med den statliga regleringen av tillverkningen och försäljningen av potatisstärkelse hade läget i berörda hänseenden avsevärt förändrats. Glykosindustrien hade enligt till den 1 oktober 1934 gällande bestämmelser att betala ett pris av 26 öre fob stärkelsefabrik per kilogram prima (torr) potatisstärkelse, och möjlighet till prisets anpassning efter ett varierande marknadspris å glykos vore utesluten. Enligt verkställd undersökning av produktionskostnaderna för glykos syntes marginalen mellan stärkelse- och glykospriset, om glykostillverkningen skulle kunna drivas med skäligen räntabilitet, ej kunna sättas lägre än 15 öre per kilogram. Detta innebure, att tillverkningspriset å glykos med nuvarande stärkelsepris komme upp i 41 öre per kilogram, vilket betydde en förhöjning med 3 öre, jämfört med det närmast före statsregleringen tillämpade priset.

Under senare delen av år 1932 hade priset å utländsk glykos förtullad cif Stockholm—Göteborg utgjort 46 å 47 öre per kilogram. Samtidigt hade grundpriset å svensk glykos varit 38 öre, vadan en marginal av 8 å 9 öre förefunnits till stöd för den inhemska varans konkurrenskraft. I trots av denna betydande prisskillnad hade dock importerats ej oväsentliga kvantiteter glykos, beroende på att den utländska varan, vilken som regel vore framställd av majs och hölle avsevärt lägre vatten- och syrehalt än den svenska, på grund av sina kvalitativa egenskaper hittills ansetts outhärlig för tillverkning av vissa slag av sötsaker.

För närvarande utgjorde importpriset å glykos förtullad cif Stockholm—Göteborg cirka 45 öre per kilogram. Då grundpriset å den svenska varan samtidigt utgjorde 41 öre, hade prismarginalen minskats till omkring 4 öre. När härtill komme, att den utländska glykosen, såsom nyss omnämnts, i kvalitetshänseende ägde viss överlägsenhet, vilken uppskattades till ett värde av cirka 3 öre per kilogram, torde det vara uppenbart, att risk inträtt för en ökning av importen. Ifrågavarande risk måste anses desto större, som under nuvarande labila valutaförhållanden ett läge lätt kunde uppstå, då den utländska varan kunde köpas till samma pris som eller till och med billigare än den svenska.

Det låge i sakens natur, att en stigande import av glykos samt därmed följande minskning av landets egen glykostillverkning och avsättningsmöjligheterna för potatisstärkelse icke vore förenlig med vare sig potatisodlingens och stärkelsetillverkningens eller glykosindustriens intressen. En dylik utveckling kunde ej heller hava varit avsedd med de för potatisstärkelsen vidtagna statliga regleringsåtgärderna. Tvärtom torde det få anses stå i överensstämmelse med berörda åtgärders allmänna syf-

ten, att avsättningsmöjligheterna för stärkelse och därmed för potatis bibehölles obeskurna och om möjligt utvidgades.

Under hänvisning till det anförda ville statens potatismjölsnämnd som sin uppfattning uttala, att åtgärder från statens sida borde vidtagas till förekommande av en ökning av glykosimporten.

Då det gällde formen för ifrågavarande åtgärder, hade nämnden övervägt olika alternativ, såsom träffande av överenskommelse med importörerna rörande begränsning av importen, importreglering genom licenssystem samt införande av en effektiv tilläggstull av provisorisk natur. Beträffande förstnämnda alternativ hade nämnden efter överläggningar med intresserade affärsmän kommit till den slutsatsen, att stora praktiska svårigheter stode i vägen för dess realiserande, bestående bland annat däri, att avtal med samtliga importörer beträffande visst maximum för vars och ens import säkerligen bleve synnerligen besvärliga att åstadkomma, att nya importörer kunde framträda samt att kontrollen av det hela bleve förenad med mycket besvär. Även systemet med importförbud och licensgivning funne nämnden mindre lämpligt på grund av de relativt kostsamma och delvis svårskötta förvaltningsbestyr, som därmed skulle bli förenade. Nämnden ville därför förorda det sista alternativet, d. v. s. införandet av en provisorisk tilläggstull, såsom den enklaste och i praktiken lättast framkomliga vägen.

Tilläggstullen syntes böra fastställas till sådant belopp, att densamma även vid en fortsatt längre gående depreciering av dollarn och andra utländska valutor kunde bereda åsyftat skydd mot en ökning av glykosimporten. För sagda syftes vinnande syntes en höjning av den nuvarande tullsatsen av 23 kronor 50 öre per deciton till förslagsvis 30 kronor behöfelig. Tilläggstullen syntes lämpligen böra bestämmas att gälla till och med den 30 september 1935, d. v. s. samma tidpunkt, till vilken den beslutade regleringen av tillverkningen av potatisstärkelse sträckte sig, samt syntes böra avse samtliga under nr 290 i statistiska varuförteckningen ingående varor, alltså druv- och stärkelsesocker samt stärkelsesirap.

Införandet av en tilläggstull för glykos på nu angivet sätt borde emellertid icke få föranleda en obehörig prisförhöjning inom landet å nämnda vara. Samtidigt med tullförhöjningen torde därför visst högsta pris å glykos böra bestämmas, vilket pris vid nu gällande stärkelsepris syntes böra utgöra 41 öre per kilogram cif i poster å minst 5 ton. Ifrågavarande prisbegränsning torde lämpligen kunna säkerställas genom förbindelser i avseende å prissättningen från glykostillverkarnas sida. Dylika förbindelser, avsedda att träda i kraft samtidigt med tullförhöjningen, hade också av tillverkarna avgivits. Förbindelsernas efterlevnad syntes böra kontrolleras av lämplig myndighet, vilken för ändamålet borde tillförsäkras tillgång till erforderliga uppgifter och bokföringssiffror.

Det förstärkta tullskyddet borde ej heller få medföra, att erforderliga åtgärder för att upprätthålla och förbättra glykosens kvalitet från tillverkarnas sida eftersattes. Att behov föreläge av en kvalitetsförbättring redan med hänsyn till nuvarande användningsområden för svensk glykos torde vara otvivelaktigt, och ifrågavarande behov kunde anses än mera framträdande med tanke på önskvärdheten av att den utländska glykosen i ökad grad ersattes med inhemsk vara. Nämnden funne därför behöfligt, att uppdrag lämnades åt lämplig myndighet att med uppmärksamhet följa förevarande fråga samt att meddela de föreskrifter, som kunde befinnas nödiga för säkerställande av en jämn och tillfredsställande kvalitet på den inhemska glykosen.

Det behov av förstärkt skydd mot ökad import, som påvisats beträffande glykos, kunde anses äga viss motsvarighet för åtskilliga andra stärkelseprodukter, nämligen dextrin samt liknande klisterämnen och appreturmedel. Importen av nämnda produkter hade de senaste åren belöpt sig till omkring 300 å 400 ton per år. Beträffande landets produktion medgäve ej statistiken någon fullständig översikt bland annat på grund av olikheter i varugrupperingen skilda år, men man syntes med ledning av föreliggande uppgiftsmaterial kunna uppskatta den som självständig industri bedrivna tillverkningen till omkring 2,000 ton årligen. Dessutom tillverkade vissa industrier, såsom t. ex. textil- och kartongindustrierna, avsevärda mängder appretur- och klistermedel av potatisstärkelse för egen förbrukning.

Hos nämnden hade landets fabrikanter av nämnda produkter framhållit angelägenheten av åtgärder till förekommande av ökad import särskilt för dextrinens vidkommande. Under de överläggningar mellan nämnden och fabrikanterna, som förekommit i frågan, hade dessa bland annat anfört, att enligt nuvarande prisbestämmelser för potatisstärkelse deras inköpspris utgjorde 28 kronor 25 öre per deciton fob stärkelsefabriks närmaste hamn. Cif dextrinfabrikernas hemorter skulle priset utgöra ungefär 29 kronor 50 öre per deciton. Då för framställning av 100 kilogram dextrin erfordrades cirka 120 kilogram stärkelse, skulle stärkelsekostnaden för 100 kilogram dextrin belöpa sig till 35 kronor 40 öre. Enligt fabrikanternas beräkning utgjorde övriga produktionskostnader inklusive mottagningskostnader för stärkelsen och skälig förräntning av industrikapitalet i genomsnitt 14 kronor 91 öre per 100 kilogram dextrin, vadan totalkostnaden skulle uppgå till 50 kronor 31 öre per 100 kilogram dextrin.

Priset å utländsk dextrin förtullad cif svensk hamn utgjorde enligt av nämnden inhämtade upplysningar för närvarande ungefär 49 å 50 kronor per deciton. Med hänsyn härtill hade landets dextrinfabrikanter funnit sig icke kunna tillämpa högre grundpris än 48 kronor, vilket enligt deras mening icke möjliggjorde en räntabel tillverkning av svensk dextrin. Enligt nämndens uppfattning ägde denna mening också visst fog, varför åtgärder syntes behöfliga till förekommande av tillverkningens tillbakagång och ökad dextrinimport, varmed ju bland annat skulle följa motsvarande minskning av avsättningsmöjligheterna för potatisstärkelse. I visst avseende hade också anstalter i angivna syfte nu vidtagits, i det Sveriges stärkelseproducenters förening efter förhandling med nämnden utfäst sig att till och med den 30 september 1934 till fabrikanterna leverera för deras tillverkning erforderlig kvantitet stärkelse till ett pris cif deras hemorter av 28 kronor 25 öre per deciton. Härmed skulle stärkelsekostnaden per 100 kilogram dextrin nedgå till 33 kronor 90 öre och totala produktionskostnaden till 48 kronor 81 öre. Den sålunda åstadkomna förbättringen av fabrikanternas konkurrensläge i förhållande till importen syntes emellertid icke vara tillfyllest för att trygga den inhemska marknaden mot risken för stegrad tillförsel av utländsk dextrin. Det inhemska priset av 48 kronor låge — trots att detsamma även efter nyssnämnda prisreduktion för stärkelsen torde befinna sig i underkant jämfört med produktionskostnaderna — endast obetydligt under importpriset, och valutaläget kunde lätt förskjutas därhän, att utländsk dextrin kunde köpas till lägre pris än det för svensk vara gällande.

Nämnden vore på grund av angivna förhållanden av den uppfattningen, att dextrin liksom glykos borde tillförsäkras förstärkt skydd genom en provisorisk tilläggstull, gällande till utgången av september 1935. Den

nu stadgade tullsatsen, 20 kronor per 100 kilogram, syntes böra höjas till förslagsvis 25 kronor.

Denna tullförhöjning borde emellertid icke få utnyttjas för en oskälig prisstegring å den svenska dextrinen till förfång för konsumtionen och med dennas inskränkning som sannolik följd. Till förhindrande av en dylik utveckling hade nämnden anmanat fabrikanterna att under förutsättning av ett cifpris å stärkelsen av 28 kronor 25 öre och den ifrågasatta tullförhöjningens genomförande förbinda sig att tillämpa ett grundpris av högst 49 kronor per 100 kilogram dextrin. Förbindelser av angivna innehåll hade också avgivits. Uppdrag torde, i händelse av nu berörda åtgärds genomförande, böra givas lämplig myndighet att övervaka förbindelsens efterlevnad.

Dextrin vore i tulltaxan sammanförd med stärkelseklister och appreturmedel, innehållande dextrin, stärkelse och dylikt (nr 281). Det syntes nämnden lämpligt, att även de senare varuslagen inbegreps vid tullförhöjningen, då i annat fall dennas ändamål kunde till viss grad förfelas. Risk för en därigenom framkallad oskälig prisstegring för ifrågavarande produkter inom landet syntes på grund av i dessa fall rådande konkurrens- och marknadsförhållanden icke förefinnas.

I en i anledning av statens potatismjölsnämnds utlåtande inom *kommerskollegium* i ämnet upprättad promemoria har anförts i huvudsak följande.

Efter granskning inom kommerskollegium av de uppgifter rörande framställningskostnader, importpriser, inhemska priser m. m., som nämnden lämnat, kunde nämndens uppfattning om marknadsläget för glykos och dextrin i huvudsak vitsordas.

Vid val av åtgärder för att kompensera glykos- och dextrintillverkningarna hade nämnden föreslagit provisoriska tullförhöjningar såsom lämpligare än importförbud eller avtalsmässig importreglering. Då garanti mot prisstegring från inhemska fabrikanter sida kunde beredas även vid marknadsreglering medelst tilläggstull, syntes ur synpunkten av de intressen, som kommerskollegium hade att närmast företräda, tullmetoden såsom enklare och beredande näringslivet mindre inträng vara att föredraga framför de andra båda alternativen.

I avseende å importen till Sverige intoge Tyskland främsta rummet i fråga om såväl glykos som dextrin. Närmast efter följde, i fråga om glykos, Amerikas Förenta Stater och Danmark samt, i fråga om dextrin, Storbritannien, Amerikas Förenta Stater och Norge.

Mot de av nämnden föreslagna tullsatserna vore icke något att i sak erinra. Tilläggstullarna hade föreslagits skola gälla till och med den 30 september 1935, lika länge som potatismjölsregleringen, eller över två »tillverkningsår», under det att tillverkarnas prisgarantier vore avfattade att gälla till och med den 30 september 1934, eller endast över ett »tillverkningsår». Eftersom potatismjölpriset vore fastställt allenast för sistnämnda tid, vore det naturligt, att tillverkarna ej kunnat binda sina produkters pris längre. Denna bristande överensstämmelse mellan prisgarantiens och tilläggstullens giltighetstid torde emellertid ej lägga hinder i vägen för att, såsom nämnden föreslagit, låta tilläggstullarna gälla lika länge som potatismjölsregleringen. Skulle nämligen efter prisgarantiens utlöpande sådana förhållanden inträda, att tillverkarna av glykos och dextrin uppenbarligen icke längre borde åtnjuta det

förstärkta tullskyddet, syntes Kungl. Maj:t äga befogenhet att låta motsvarande provisoriska tilläggstullar träda ur kraft. Det vore ej heller lämpligt att låta tullprovisoriet utlöpa den 30 september 1934, ty om vid denna tid alltjämt föreläge fullgoda skäl att låta det provisoriska tullskyddet fortsätta, kunde detta icke genomföras utan riksdagens medverkan.

I avseende å nämndens förslag om statskontroll över glykosens kvalitet kunde något som helst ingripande genom statliga föreskrifter om beskaffenheten av leveransgill glykos icke tillstyrkas. Om marknaden vore reglerad genom ett strängt upprätthållet importförbud och all handel med glykos lagd i en enda, av staten bestämd central myndighets eller nämnds hand, skulle man möjligen kunna tänka sig enhetliga leveransbestämmelser, som angäve de förutsättningar levererad vara skulle uppfylla för att betinga fullt pris och som innehölle föreskrifter om avdrag för underhållig vara och rätt för upphandlaren att vägra mottaga sådan vara m. m. Men vid det valda systemet med förhöjd skyddstull borde staten icke taga direkt ansvar för kvaliteten av inhemsk vara. Däremot borde det icke vara uteslutet, att nämnden t. ex. medverkade till ett avtal mellan tillverkare och förbrukare om höjda standardfordringar på leveransgill svensk glykos, i den mån förbättrad kvalitet ansåges behöfelig. I allt fall torde man ur handels och industriens synpunkt hava anledning avråda från en statlig kvalitetsreglering, som givetvis måste bliva relativt mera stel och osmidig än på enskild överenskommelse grundade leveransföreskrifter.

Vad slutligen beträffade utövningen av kontroll över prisgarantier m. m., som i detta samband kunde erfordras till betryggande av den avsedda prisregleringens genomförande, syntes det böra ankomma på statens potatismjölsnämnd att i mån av behov vidtaga åtgärder för sådant ändamål.

I en från *generaltullstyrelsen* infordrad promemoria har rörande frågans tulltekniska sida anförts följande.

Med glykos syntes i förevarande sammanhang närmast avses glykossirap eller stärkelsesirap. Denna vara vore upptagen under tulltaxenummer 122. Nämnade taxenummer innefattade bland annat även druv- och stärkelsesocker. Då emellertid stärkelsesirap utgjordes av druvsocker (dextros, glykos) eller det i handeln förekommande stärkelsesocket i flytande form, borde såväl stärkelsesirap som druv- och stärkelsesocker eller samtliga de varor, vilka innefattades i statistiskt nummer 290, bliva föremål för eventuell tullförhöjning.

Dextrin upptoges under tulltaxenummer 281 (statistiskt nummer 620) tillsammans med stärkelseklister och vissa appreturmedel. Dessa varor bereddes vanligen av potatisstärkelse och vore varandra så närstående, att den ifrågasatta höjningen av tullsatsen borde omfatta samtliga under statistiskt nummer 620 fallande varor.

Av den verkställda utredningen framgår, att skillnaden mellan priset å importerad glykos och det pris, till vilket glykos här i landet kan tillverkas, nedgått från 8 å 9 öre till omkring 4 öre per kilogram. Då redan under tiden för den större prisskillnaden avsevärda mängder glykos importerades på grund av den utländska varans i vissa avseenden kvalitativa överlägsenhet, är under nuvarande prisdifferens fara för ökad import tyd-

*Departements-
chefen.*

ligen för handen. Såsom av potatismjölsnämndens redogörelse framgår, råder ett liknande förhållande beträffande vissa andra stärkelseprodukter, nämligen dextrin samt andra klisterämnen och appreturmedel. Denna ogynnsamma utveckling av de inhemska produktionsförutsättningarna har huvudsakligen sin grund i de till stöd för potatisodlingen vidtagna statliga åtgärderna. Då syftet med dessa åtgärder uppenbarligen skulle bli i avsevärd mån förfelat, därest de skulle leda till minskad industriell förbrukning av potatismjöl genom ökad import av därav framställda produkter, torde anstalter böra vidtagas för beredande av skydd åt ifrågavarande tillverkningar. I sådant avseende har ifrågasatts dels importförbud eller avtalsmässig importreglering, dels provisoriska tullförhöjningar. Jag biträder de hörda myndigheternas uppfattning, att det sistnämnda alternativet i detta fall är att föredraga. Med hänsyn till de osäkra valutaförhållandena och då genom de förbindelser, som avgivits av tillverkarna under förutsättning att en tullförhöjning kommer till stånd, säkerhet vunnits mot en oskälig prisstegring till skada för den inhemska konsumtionen, har jag ej heller någon erinran mot de belopp, med vilka de ifrågasatta tilläggstullarna skulle utgå. Den kontroll, som må erfordras i avseende å tillämpningen av prisregleringen å glykos och dextrin, torde böra utövas av statens potatismjölsnämnd.

Beträffande det av potatismjölsnämnden framställda förslaget angående meddelande av föreskrifter för säkerställande av en jämn och tillfredsställande kvalitet å den inhemska glykosen anser jag i likhet med vad från kommerskollegii sida framhållits statliga åtgärder i sådant syfte icke erforderliga eller lämpliga. Att kvaliteten på svensk glykos hålles på en höjd, som gör den inhemska varan i möjligaste mån konkurrenskraftig med den utländska, lär även vid ett genomförande av ett ökat tullskydd vara av så stort intresse för de svenska fabrikanterna, att dessa ägna denna fråga tillbörlig uppmärksamhet. Det bör emellertid åligga statens potatismjölsnämnd att uppmärksamma denna fråga samt att, i den mån så kan ske, stödja strävandena för en kvalitativ förbättring av den inhemska tillverkningen.

De föreslagna tilläggstullarna torde böra träda i kraft å dag, som Kungl. Maj:t bestämmer, samt gälla lika länge som potatismjölsregleringen, eller till och med den 30 september 1935.

Under åberopande av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen besluta

att från och med dag, som av Kungl. Maj:t bestämes, till och med den 30 september 1935 vid införsel från utlandet av varor av nedannämnda slag skola, utöver enligt tulltaxan utgående tull, utgå följande tilläggstullar, nämligen:

Tulltaxe- nr	Statis- tiskt nr	V a r u s l a g	Tilläggstull för 100 kg kronor
ur 122	290	Druv- och stärkelsesocker samt stärkelsesirap ... T	6: 50
281	620	Dextrin och stärkelseklis- ter; ävensom appretur- medel, innehållande dextrin, stärkelse, gly- kos, växtslem o. dyl. T/E	5: —

Med bifall till denna av statsrådets övriga le-
damöter biträdda hemställen förordnar Hans
Maj:t Konungen, att proposition av den lydelse,
bilaga vid detta protokoll utvisar, skall avlätas
till riksdagen.

Ur protokollet:

Einar Engelstedt.